

๓๙ คุณแม่ที่โศกเศร้าที่สุด ๑

คุณอาคนที่ ๒ เกิดในครอบครัวที่ยากจน จึงทำให้มีโอกาสทางการศึกษาน้อย คือเรียนจบเพียงแค่ชั้น ป.๔ คุณอาเป็นผู้หญิงชื่อ ๆ ที่ไม่มีลักษณะผู้นำใด ๆ เลย

หลังจากคุณอาแต่งงานมีลูกแล้ว ไม่ว่าจะยากดีมีเงินขนาดไหน คุณอา ก็ทั้งรักและทะนุถนอมตั้งใจเลี้ยงลูกเป็นอย่างดีทุกอย่าง ส่งเสริมลูก ๆ เรียนจบถึงชั้นปริญญาตรีกันทั้ง ๓ คน คนโตและคนกลางเป็นชาย คนเล็กเป็นหญิง แต่ไม่ทราบว่าเป็นเวอร์รอมอะไรคะ ในช่วง ๖ ปีหลังนี้ คุณอา มีปากเสียงทะเลาะกับลูกชายคนโตและลูกสาวคนเล็กของเธอ อย่างรุนแรงเกือบทุกวัน บางทีวันละหลาย ๆ ครั้งจนลูกคนโตและคนเล็กพากันเกลียดคุณอา ซึ่งเป็นแม่ผู้มีพระคุณที่สุดของตัวเอง

หน้าซ้ายยังต่อว่าพ่อของเขาว่า “ทำไมพ่อ
ถึงไปเลือกเอาผู้หญิงพรรคนี้นี้มาเป็นภรรยา”
และก็ “ไม่น่าเกิดมามีแม่แบบนี้เลย” ลองคิด
ดูเถอะค่ะว่า คำพูดนี้จะสร้างความปวดร้าว
ให้กับผู้เป็นแม่ที่รักลูกที่สุดสักเพียงใด

ซึ่งแทบทุกวันลูก ๆ ของคุณอาจจะพูดว่า
ว่าถากถางแม่ของตัวเองสารพัด ตวาดและ
ตะคอกแม่ต่อหน้าลูกจ้างในบ้าน รวากับแม่
เป็นเสมือนทาสคนหนึ่ง

ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ลูกจ้างในบ้าน ๕ - ๖
คนพลอยไม่เกรงใจแม่ไปด้วย คือหากว่าแม่จะ
ใช้ให้ลูกจ้างทำอะไรบ้าง ลูกจ้างก็จะไม่ยอม
ทำให้ และหากแม่จะแสดงความเห็นอะไร
ขึ้นมาบ้าง ลูกทั้งสองคือคนโตและคนเล็กก็
จะแผดเสียงตวาดอย่างก้าวร้าวว่า “หุบปาก
ใครใช้ให้ออกความเห็น ไม่รู้เรื่องแล้วอย่าพูด”
แม่จะพูดอะไรเป็นพิศหมด และจะถูกดูถูก

หาว่าโง่ เรียนน้อย หรือบางทีในขณะที่กำลัง มีปากเสียงกัน หากฝ่ายลูกกำลังถือหม้อน้ำ แกลงเดือดๆ อยู่ในมือ ก็จะมีพุดว่า “เดี๋ยวจะ เอาไฉนนี่ราดมึงเลย” บางทีก็ด่าแม่ ด้วยคำ หยาบจนฟังไม่ได้

แต่ถึงแม้การทะเลาะกันจะรุนแรงสัก ปานใด สามีของคุณอา ก็ไม่เคยห้ามปรามลูกๆ ที่ทำกับแม่อย่างนี้ หน้าซำยังให้ท้ายลูกเสียอีก บางครั้งคุณอาทนไม่ไหวก็จะพยายามพุดให้ ลูกหยุดว่า “ทำกับแม่อย่างนี้ระวังจะตกนรก” ซึ่งลูกของคุณอา ก็จะรีบสวนกลับทันควันว่า “แล้วตัวเองจะได้ขึ้นสวรรค์หรือไง”

การเถียงกันยิ่งรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ หาก ลูกไม่พอใจจะอาละวาดเตะทำลายข้าวของที่เป็นของแม่ เช่น เตะพัดลมที่แม่ใช้เป็นประจำ จนคอหักพัง แล้วก็ปล่อยให้แม่นั่งทำงานก ๆ ทรนร้อนอยู่อย่างนั้นโดยไม่ใยดีอะไรทั้งสิ้น ซึ่ง

ลูกก็ไม่ทราบเหมือนกันค่ะว่า ด้วยเหตุผลใด
ทำไมสมาชิกในครอบครัวของคุณอาไม่มีใคร
ห่วงใยคุณอาเลย

แม้เวลาออกไปทานข้าวนอกบ้านกัน
คุณอาก็เป็นคนเดียวที่ถูกทิ้งไว้ ถึงแม้พากัน
กลับมาจากทานข้าวแล้วก็ไม่ยอมซื้ออาหาร
อะไรมาให้คุณอาทานด้วย แต่กลับซื้อของติด
ไม้ติดมือมาฝากลูกจ้างในบ้านแทน

บ่อยครั้งที่คุณอาต้องร้องไห้ บางทีร้อง
จนไม่มีน้ำตา เมื่อคุณอาคนที่ ๒ ทุกข์ตรม
ขนาดนี้ จึงได้โทรมาระบายความทุกข์นี้ให้กับ
คุณอาคนที่ ๓ ฟัง ท่านจึงได้แนะนำให้เอา
ธรรมะเป็นที่พึ่ง และแอบติดจานดาวธรรม
ให้ แต่ภายหลังลูก ๆ และสามีของคุณอาเปิด
ไปเจอดาวธรรมโดยบังเอิญ จึงอาละวาดด่า
คุณอาเป็นการใหญ่และห้ามดูรายการนี้อีก
แต่เธอก็พยายามแอบดู ซึ่งก็หาโอกาสดูได้
น้อยมาก

บุพกรรมใดทำให้อาคนที่ ๒ ต้องมีปาก
เสียงกับลูกคนโตและคนเล็ก

คุณอาและลูกสองคนนี้ผูกเวรกันมา
หรือไม่อย่างไร

คุณอาต้องแก้ไขบุพกรรมนี้อย่างไร และ
ควรจะแก้ไขเหตุการณ์ในปัจจุบันนี้อย่างไรคะ

คุณครูไม่ใหญ่

คุณอาคนที่ ๒ มีปากเสียงกับลูกชาย
คนโตและลูกสาวคนเล็ก เพราะเรื่องนี้มีเหตุ
ที่มีผลอย่างนี้ บางอย่างก็เกิดจากเหตุปัจจุบัน
เพราะกิเลสเข้าไปบังคับให้สร้างกรรมเพื่อจะ
ได้มีวิบาก แต่บางอย่างมันก็เป็นเหตุในอดีต
เรื่องนี้จะมีเหตุจ๊ะ

เป็นกรรมในอดีตของคุณอาคนที่ ๒ ที่
ชาติหนึ่งเกิดเป็นผู้ชาย มีนิสัยเกเร ชอบด่าว่า

พ่อแม่ด้วยคำหยาบคายคล้ายๆ อย่างนี้แหละ
อีกทั้งมีนิสัยเจ้าชู้ เมื่อมีภรรยาก็เหยียบย่ำ
ดูถูก ต่ำว่า กดขี่ภรรยาเสมอ ก็เป็นภาพใน
อดีตของคุณอา

อีกทั้งมีทาสรับใช้อยู่ในบ้านซึ่งเป็นพี่
น้องกัน ท่านก็ได้กดขี่ข่มเหงทาสทั้งสองอยู่
เสมอ จนทำให้ทาสพี่น้องทั้งคู่คิดแค้นผูกเวร
ว่า สักวันหนึ่งจะต้องทำตอบแทนแค้นนี้ให้ได้

ดังนั้นเมื่อมาเจอกันในชาตินี้ ตามวงจร
ของวิญญูะ ทาสทั้งสองก็มาเกิดเป็นลูกคนโต
และคนเล็ก ส่วนท่านมาเกิดเป็นแม่ และ
กรรมนั้นก็บันดาลให้มาโดนบ้างจ๊ะ

เพราะฉะนั้นสิ่งเดียวที่จะต้องแก้ไขก็คือ
ให้อุดทนในสิ่งที่เขากระทำนะจ๊ะ ทำเฉยๆ
นิ่งๆ อย่ากดขี่ให้ต่อไป อย่าให้โดนตัวก็แล้วกัน
ต่ำดีกว่าตี ตีดีกว่าฆ่า บางคนคิดเลยไปกว่านั้น
เขาฆ่าดีกว่าฆ่าเอง ไม่ต้องลงทุน แต่ไม่ต้อง

ถึงขนาดนั้น เราก็อดทน แต่ถ้าไม่ต้องอดทน
ก็คือ ทำเฉยๆ ไม่สนใจ

แล้วยังเราเข้าใจเรื่องวิบากกรรมเหล่า
นี้ก็ให้อภัยซะ ก็เราทำของเราเอง เรา
ออกแบบชีวิตของเราอย่างนี้ มันก็ต้องเจอ
อย่างนี้ เรายังจะได้ระงับไป

แล้วก็หมั่นสั่งสมบุญทุกบุญ ทั้งทาน
ศีล ภาวนา เป็นต้น อธิษฐานจิตให้พ้นจาก
วิบากกรรมนี้ไปจ้ะ วิธีที่จะพ้นวิบากกรรมมี
ทางเดียว คือ สั่งสมบุญให้มากๆ จนมันไป
ตัดรอนวิบาก หรือพ้นวิบากนั้นไป

๑๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๙

